

Obiščite partizanski Ključ!

Kdo ne pozna partizanskega Ključa, kjer so borci Dolomitskega odreda bili boje za svobodo? Na tem prelepem kraju je zgrajen dom, v spomin naši zgodovini in trajna spodbuda bodočim rodovom za krepitve priporjenih pravic in dolžnosti v naši samoupravni socialistični ureditvi. Še nedavno tega je do doma peljala vozna pot le iz horjulske doline, iz slikovite vasi Brezje. Na pobudo občinske organizacije zveze borcev in krajevne skupnosti Polhov Gradec pa so lastniki gozdov iz Podrebri, Srednje vasi, Dolenje vasi in Dvora, skupno z gozdarji temeljne organizacije kooperantov – gozdarstvo Ljubljana, dosednji kolovoz, ki je komaj še zaslužil to ime, sami preuredili v sicer strmo, vendar varno gozdno pot, ki povezuje polhograjsko doli-

no z domom na Ključu. Vodstvo nad deli so zaupali Francu Rožniku-Rantarju iz Dolenje vasi, ki je naložil že osmi križ na svoja pleča, pa je tudi to dolžnost opravljal vestno in lahko bi rekli celo z mladostno zagnanostjo. Vloženo delo tako omogoča varno spravilo lesa iz dosedaj nedostopnega Ključa. Bila je to skupna akcija vseh zainteresiranih, ki je ob prepričanju, da mora uspeli, tudi uspela.

Če ste se odločili, da obiščete Partizanski dom na Ključu pa tega ne morete opraviti peš, potem zavijte na začetku doline Prošce »Pri Petru« v gozd proti Ključu, kjer vas bodo ob sobotah in nedeljah, ko je dom tudi odprt, prijazno sprejeli. Pot lahko nadaljujete proti vasi Brezje v horjulsko dolino.

VLADO PODLOGAR

Današnji dan je kot nalašč za potovanje po Ljubljani in takšnih dni bo v letošnjem poletju baje še veliko. Kdor torej razmišlja o tem, kako bi preživel svoj prosti čas, naj se preizkusi tudi v tej vrsti rekreacije!

REKREACIJSKI CENTER LJUBLJANICA

Urška vas čaka

Prav gotovo ste že videli, kako se po naši Ljubljani veselo vozijo čolnarji. Morda ste si tudi vi zaželeli takšne vožnje? Da bi vam bila pot do uresničitve te želje lažja, smo se oglašili pri organizatorju takšnih voženj, pri Rekreativnem centru Ljubljana na Veliki čolnarski cesti.

Tu si namreč lahko vsak dan izposodite čoln in sami zaveslate po reki ali pa se prepustite izkušenemu čolnarju. Za enour-

ni najem čolna boste odšteli 50 dinarjev, otroci do 14. leta in člani kluba pa imajo 50 odstotni popust. Seveda pa se po Ljubljani lahko popeljete tudi s svojim čolnom. V primeru, da nimate doma prostora zanj, ga lahko zaupate v varstvo omenjenemu klubu. Če jim ga boste prepustili celo leto, boste morali odšteti sto starih tisočakov, čoln pa bo na varnem, suhem in v dobrih rokah.

Vsi tisti, ki nimate svojih prevoznih konjčkov, vodnih seveda, in tisti, ki ne želite sami veslati, pa se lahko poslužite »Urške«. To je motorni čoln, ki vas popelje do Zmajskega mostu, do Iščice ali pa vse do Podpeči. Izhodiščna točka pa je Rekreativski center. Cena? 50 dinarjev za prvi dve progi oziroma 100 dinarjev, če se boste peljali do Podpeči. Navadno »Urška« odpelje ob 14. uri, če pa je zanimanje veliko, tudi večkrat dnevno.

N. L. Č.

TURISTIČNO DRUŠTVO RAŠICA

Spomini s čudovitega izleta

Zadnja nedelja v maju naš praznik. Takrat se namreč zbere večina članov Turističnega društva Rašica, priključijo se nam še člani Planinskega društva Velike Lašče in gremo na izlet po naših lepih dolenjskih gričih.

Če je nedelja sončna, kot je bila letošnja, so doživetja s tega izleta za nas lepi spomini. Naša pot se vedno prične na Rašici pred spomenikom Primoža Trubarja.

Ker je cesta od Rašice do Velikih Lašč za nas turiste preveč prometna, smo se odločili, da se do tam peljemo z lastnimi avtomobili. Tu so nas še čakali planinci iz Velikih Lašč.

Naš prvi cilj je bil sv. Rok nad Velikimi Laščami. Od tu se odpira prelep razgled na Lašče, Rašico in dalje proti Ahacu in Ljubljani, na Rob in na Retje. Na sv. Roku se je rad ustavljal tudi Fran Levstik, ko se je vračal iz Ljubljane v svoje rodno Retje ali nazaj v Ljubljano. Spustili smo se proti Retjam in sonce je že toplo grelo, toda travniki, ki so se zibali v vetru, so nas vabili naprej in naprej.

»Tu bo letos septembra tabor, ki bo organiziran ob 150-letnici rojstva Frana Levstika«, nam je razlagal predsednik KK SZDL Velike Lašče in kazal na velik travnik pod vasio Retje.

Še nekaj metrov in stali smo pred rojstno hišo Frana Levstika. Posebnega predavanja in razlag, kdo je bil ta mož, ni bilo potrebno, kajti pionirji so kar na glas ponavljali, kar so se o Levstiku naučili v šoli.

Zapustili smo Retje in se preko glavne ceste Ljubljana-Kočevje po stari »kočevarki« usmerili proti vasi Bukovec. Hodili smo po planjavi in sonce nas je neusmiljeno grelo, da smo odložili vso nepotrebno obleko in si želeli, da bi pot čimprej zavila v gozd, kjer bi se ohladili. Ves čas nas je

spremljalo petje ptic, pa tudi posamezni murenčki so se oglašali.

»Tu so prekrasni gobarski tereni«, je dejal nekdo, ko smo stopili v prijetno hladen gozd. Nekaj strastnih gobarjev si je že obljubljalo, da si bodo čez kak mesec, ko se bo pričela sezona, ogledali teren in preizkusili srečo.

Hoja po gozdu je v prijetnem kramljanju o gobah in lovskih podvigih hitro minila in na jasi smo zagledali leseno brunarico – bivač Franceta Modica, ki ga žal ni več med nami. Kdo ni poznal našega Franceta Modica, ki je s štruco v nahrbtniku, s palico v roki in s fotoaparati na ramah prehodil vsak kotiček lepe slovenske zemlje?

Na pragu brunarice nas je pričakala njegova sestra in nas po starem slovenskem običaju postregla s kruhom »pisanecem«, ki ga je sama spekla in s »kačjo slino«, ki jo je pripravil še France.

Ustavili smo se tudi pred rojstno hišo Frana Levstika

Počitek v hladni senci nam je dobro del

Sonce je bilo že visoko na nebu, naše poti pa še ni bilo konec. Cilj je bila Grmada nad Ortnekom. Čakal nas je najbolj naporen del poti, ko smo si grizli kolena. Če do sedaj nismo počivali, pa so bili počitki sedaj potrebni in pogosti.

»Že vidim koč«, je zaklical prvi v koloni. To je bila prijetna novica, ki nam je dala moči, da smo hitreje stopili. Na vrhu nas je čakala nagrada – prelep razgled. Na jugu pred nami je ležala Ribniška dolina s Travno goro, na levi Dobropoljska dolina, na desni pa se je v soncu bleščal Grgor in vasi na grebenih gričkov, v daljavi nas je pozdravljala Snežnik.

»Spoznav svojo domovino in še bolj jo boš vzljubil«, je dejal nekdo med nami in vsi smo vedeli, da je to res.

MILENA GRADIŠAR